

Everghetinos Εὐεργετινὸς

*Adunare a cuvintelor și învățăturilor celor de Dumnezeu grăite,
ale purtătorilor de Dumnezeu Părinți,
culeasă din toată scriptura cea de Dumnezeu insuflată*

**VOL. 2
CARTEA I (TEMELE 26 – 50)**

EDIȚIE BILINGVĂ
cu un text stabilit pe baza tradiției manuscrise

Sfânta Mare Mănăstire Vatoped
Muntele Athos
2010

CUPRINS

Cuvânt Înainte	v
Însemnare Introductivă	ix
Notă asupra ediției	xiii
Sigle și abrevieri	xxiii
TEMA 26: Cei care vin la viețuirea călugărească trebuie primiți numai după multă încercare; fiindcă cei primiți cu încercare de cele mai multe ori ajung foarte iscusiți. Ce trebuie să li se poruncească acestora.....	3
TEMA 27: Chiar și plecările întâmplătoare din lume nu sunt cu totul de lepădat. Pe tot cel care vine la chinovie și cere fierbinte să viețuiască împreună cu frații nu trebuie să-l alungăm dintr-o dată, cu totul, înainte de a cerceta în amănuntîme cele ce îl privesc; ci doar să-l îndepărtem într-o oarecare măsură și să-l încercăm după cele mai înainte scrise. Dacă și după încercare stăruie în hotărâre, trebuie primit, afară doar de nu se întâmplă mai apoi altceva neîngăduit de legile dumnezeiești.....	35
TEMA 28: Începătorii au nevoie de răbdare și silire; iar începutul statornic e de mult folos. Și cum că e cu neputință să-i urmeze lui Hristos cel care nu se pregătește mai întâi de moarte	45
TEMA 29: Împotriva nevoitorilor și dracii se luptă cu tărie, însă pe cei delăsaitori nu-i iau în seamă, fiindcă le sunt supuși. Cei care vor binele îl află ajutor pe Dumnezeu, Care îngăduie războaiele pentru folos.....	63
TEMA 30: Nu trebuie să dăm vina pe draci în toate câte greșim, ci pe noi însine. Fiindcă pe cei cu luare aminte dracii nu pot cu nimic să-i vatăme; iar războaiele sunt îngăduite potrivit cu puterea oamenilor.....	81
TEMA 31: Cel care vine la nevoie să îmbrace haina călugărească numai după ce se deprinde îndeajuns cu virtuțile; și cum că cinstiță e schima, de suflet folositoare și mântuitoare.....	91
TEMA 32: Monahul trebuie să arate viețuire vrednică de schimă; căci cel care nu petrece potrivit schimei nu e monah. Și cum că bătrânețea după Dumnezeu se vădește din felul de viață și nu din mulțimea anilor	99

Respect TEMA 33: Ucenicul trebuie să primească cu zel toate cele venite de la învățător, fiind folositoare, chiar de aduc tristețe și durere; căci, potrivit cu osteneala și necazurile lui, Dumnezeu îi dă și mila Sa.....	125
TEMA 34: Trebuie să ne supunem până la moarte întâi-stătătorilor întru Domnul, să-i iubim și să ne temem de ei.....	149
TEMA 35: Trebuie să ne supunem cu simplitate întâi-stătătorilor întru Domnul și să le primim hotărările ca de la Dumnezeu, fără iscodire, fără să le judecăm sau să le îndreptăm, chiar dacă acum par nefolositoare.....	159
TEMA 36: Care este pedeapsa nesupunerii și cârtelii către învățătorii întru Domnul. Ucenicul nu trebuie deloc să vorbească împotrivă, nici să se îndreptălaşcă, ci întru toate să se împotrivească voii proprii, să iubească și nu să urască mustrarea.....	173
TEMA 37: Nu trebuie să-l judecăm pe învățător, chiar de face lucruri potrivnice cu ceea ce învață	177
TEMA 38: Pe aceia care iau aminte la ei însiși și la pronia lui Dumnezeu, harul îi învață de multe ori cele ce se cuvin și prin cei simpli și neștiutori. Cei smeriți nu se dau înapoi să învețe chiar și de la oameni oarecare	185
TEMA 39: Ucenicul nu trebuie să se bizuiască pe sine însuși, ci să credă că prin învățător se mândruiește și se întărește spre tot binele; și să cheme rugăciunile lui [în ajutor], căci acestea au multă putere.....	195
TEMA 40: Nu trebuie să-și schimbe cineva lesne locul, sau să plece din mănăstirea în care I-a făgăduit lui Hristos că se va săvârși. Părinții nu ieșau cu ușurință nici din chilie, în care au și găsit folos.....	215
TEMA 41: Este primejdios pentru cei neîncercați să vietuiască singuri.....	255
TEMA 42: Nu trebuie să grăim nimăului împotrivă, cu duh de ceartă, nici în cele care par bune; ci să ne supunem în toate aproapelui pentru Dumnezeu	275
TEMA 43: Toate câte se întâmplă, prin dreptatea lui Dumnezeu se întâmplă. De aceea omul credincios trebuie să urmeze totdeauna proniei și să nu-și caute voia proprie, ci pe a lui Dumnezeu. Cel care face aşa se odihnește	291
TEMA 44: Smerita cugetare este de nebiruit de diavoli; pentru aceea și singură îl poate mândru pe om.....	295

Respect pentru oameni și cărti	
TEMA 45: Este propriu omului cu cuget smerit să se osândească pe sine și să se disprețuiască, iar toate faptele sale bune, oricât de multe și de însemnate ar fi, să le socotească de nimic.....	307
TEMA 46: Care e câștigul osândirii de sine	343
TEMA 47: Nu trebuie să căutăm cinste sau să dorim întâietatea; căci cele care sunt de cinste la oameni sunt nesuferite la Dumnezeu.....	349
TEMA 48: Nu ne e de folos – ba chiar ne vatămă – să ne înjosim în cuvânt la timp nepotrivit ori fără măsură. Ce trebuie să facem cu cei ce ne laudă; și cum că pe cel cu luare aminte laudele nu-l vatămă deloc.....	353
TEMA 49: Ce, cât și cum trebuie să folosim spre acoperirea trupului; și cum iubeau Părinții sărăcia, chiar și în privința veșmintelor, lucru pe care monahul trebuie să îl îmbrățișeze totdeauna	357
TEMA 50: Nu trebuie să facem nimic mânați de împătimire, sau spre desfătare....	363
Sursele culegerii.....	367
Indice Scripturistic.....	379
Indice de nume și locuri	385
Indice tematic.....	389
Cuprins.....	399

Γίνωσκε, ἀδελφέ, ὅτι ὁ μὴ ἔαυτὸν τελείως τῷ σταυρῷ ἐπιδιδοὺς ἐν φρονήματι ταπεινώσεως καὶ ἔξουδενώσεως καὶ ὄψιας ἔαυτὸν ὑπὸ πάντων καταφρονεῖσθαι καὶ καταπατεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι τε καὶ καταγελᾶσθαι καὶ χλευάζεσθαι, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ χαρᾶς διὰ τὸν Κύριον ὑπομένων καὶ μὴ ἐκδικῶν ὅλως τὰ ἀνθρώπινα, δόξαν ἢ τιμὴν ἢ ἔπαινον ἢ ἡδονὴν βρώσεως ἢ πόσεως ἢ ἐνδύματος, μοναχὸς ἀληθινὸς γενέσθαι οὐ δύναται.

Să știi, frate, că nu poate fi monah adevarat cel care nu se pune pe sine însuși desăvârșit pe cruce, cu cuget de smerenie și dispreț de sine; cel care nu se aruncă la pământ să fie nesocotit și călcat în picioare, nedreptățit, batjocorit și luat în râs de toți, răbdând cu bucurie toate acestea pentru Domnul, fără să caute de loc lucruri omenești – adică slavă, cinstă, laudă, placerea bucătelor, băuturilor sau veșmintelor.

Avva Marcu (Tema 32.5)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΚΖ'

"Οτι τους προσιόντας τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ μετὰ πολλῆς δοκιμασίας δεῖ δέχεσθαι· οἱ γὰρ μετὰ δοκιμασίας προσδεχθέντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ δοκιμώτατοι ἀποβαίνουσι. Τίνα τε αὐτοῖς δεῖ ἐπιτρέπειν.

5 Α'. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀγίου Παχωμίου

Νέος ἔτι ὀνόματι Παχώμιος καὶ τῇ προσήλυτος θεόντων ἀγάπῃ πυρωθεὶς τὴν καρδίαν μοναχὸς γενέσθαι προεθυμεῖτο. Καὶ δὴ μηνυθέντος αὐτῷ ἀναχωρητοῦ τινος ὀνόματι Παλάμωνος, οἰκοῦντος κατὰ μόνας, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν βουλόμενος εἶναι σὺν αὐτῷ. Καὶ φθάσας ἔως τοῦ κελλίου αὐτοῦ, δὲ τῇ ἐρήμῳ ἐπλησίαζεν, ἥρξατο κρούειν τὴν θύραν. Ὁ δὲ παρανοίξας ἔφη πρὸς αὐτόν· Τί θέλεις καὶ τίνα ζητεῖς; Ἡν γὰρ ἐκ τοῦ ἐπὶ χρόνον κατὰ μόνας ἀσκεῖσθαι αὐστηρότερος δὲ γέρων. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παχώμιος εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Θεός με ἀπέστειλε πρὸς σέ, ἵνα ποιήσῃς με μοναχόν. Λέγει αὐτῷ δὲ γέρων· Οὐ δύνασαι γενέσθαι μοναχός· οὐ μικρὸν γὰρ πρᾶγμά ἔστι τὸ ἔργον τοῦ μοναχοῦ. Διὸ καὶ 10 πολλοὶ παραγενόμενοι ἐνταῦθα, ὀκλάσαντες οὐχ ὑπέμειναν. Λέγει αὐτῷ δὲ Παχώμιος· Οὐ πάντων ἀνθρώπων αἱ γνῶμαι εἰσιν ὅμοιαι. Δέξαι με καὶ δὲ χρόνος σὲ πληροφορεῖ. Ἔφη πρὸς αὐτὸν δὲ γέρων· Εἴπόν σοι ὅτι οὐ δύνηγ. Ἀπελθε ἀλλαχοῦ καὶ ἀσκησὸν χρόνον τινά· εἴθ' οὕτως παραγίνη καὶ δέχομαι σε. Καὶ γὰρ ἐγώ, φησίν, ἐνταῦθα διάγων, σκληρὰν ἀσκησὶν ἔχω καὶ οὐδενὸς ἐτέρου χάριτι 15 Θεοῦ μεταλαμβάνω εἰ μὴ ἄρτου καὶ ἀλατος, ἐλαίου δὲ καὶ οἶνου παντελῶς ἀπέχομαι· καὶ ἀγρυπνῶ τὸ ὥμισυ τῆς νυκτὸς εἰς εὐχάρακας καὶ μελέτην λογίων Θεοῦ διατελῶν ἔστι δ' ὅτε καὶ ὅλην τὴν νύκτα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Παχώμιος καὶ τῷ αὐστηρῷ τῶν λόγων καταιδεσθείς, τῇ θείᾳ χάριτι προθέμενος ἐν τῇ ψυχῇ πάντα πόνον γενναίως ὑπομένειν, ἔφη 20 πρὸς αὐτόν· Πιστεύω τῷ Κυρίῳ ὅτι παρέξει μοι δύναμιν καὶ ὑπομονήν, ὥστε καταξιωθῆναι με διὰ τῶν σῶν ἀγίων εὐχῶν ἐνταῦθα τελειωθῆναι. Τότε τῷ διορατικῷ ὄφθαλμῷ κατανοήσας ὁ ἀγιος Παλάμων τὴν περὶ τοῦ σωθῆναι πίστιν καὶ προθυμίαν τοῦ Παχωμίου, ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσεδέξατο αὐτὸν ἐνδύσας τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν.

2 add. περὶ τοῦ ante ὅτι β || 3 προσδεχθέντες : εἰσδεχθέντες β || 16 ὅμοιαι : ὅμως οὖν M || 18 παραγίνη : παραγενοῦ V || 19 add. χρόνον ante διάγων Q || 21 λογίων om. P || 24 ὑπομένειν : ὑποφέρειν Q || 26 ἀγίων : ὁσίων β || 28 τοῦ Παχωμίου om. M

TEMA 26

Cei care vin la viețuirea călugărească trebuie primiți numai după multă încercare; fiindcă cei primiți cu încercare de cele mai multe ori ajung foarte icsuși. Ce trebuie să li se poruncească acestora.

1. Din Viața Sfântului Pahomie

Încă din tinerețe, Sfântului Pahomie i se aprinsese inima de dragoste către Dumnezeu și dorea cu osârdie să ajungă monah. Vestindu-i-se de un pustnic, pe nume Palamon, viețuitor în singurătate, s-a dus la dânsul vrând să stea împreună. Când a ajuns la chilia lui, nu de departe de pustie, a început să bată în ușă. Acela, deschizând puțin, iî zise: „Ce vrei și pe cine cauți?” – căci din îndelungata nevoiță de unul singur Bătrânul era foarte aspru. Iar Pahomie iî răspunse: „Dumnezeu m-a trimis la tine să mă faci monah”. Îi spune Bătrânul: „Nu poți să fii monah, pentru că lucrarea monahului nu-i lucru mic. De aceea mulți au venit aici, dar s-au frânt [sub greutățि] și n-au îndurat”. Zice Pahomie: „Nu toți oamenii au aceeași hotărâre; primește-mă și timpul te va încredință”. „Ți-am spus că n-ai să poți”, iî spuse Bătrânul. „Du-te în altă parte și te nevoiește o vreme, iar apoi întoarce-te și te primesc. Că eu viețuiesc aici în nevoiță aspră și, cu harul lui Dumnezeu, nu mănânc nimic altceva afară de pâine și sare; iar de untdelemn și vin mă feresc cu desăvârșire. Priveghez jumătate de noapte – ba chiar și toată uneori – petrecând întru rugăciuni și cercetarea cuvintelor lui Dumnezeu”.

Pahomie, auzind acestea și primind cu evlavie asprimea cuvintelor, se hotărî în adâncul sufletului, cu ajutorul dumnezeiescului har, să rabde cu viție ie toate ostenelile. Îi zise Părintelui: „Cred Domnului că îmi va da putere și răbdare, încât să mă învrednicesc prin sfintele tale rugăciuni să mă săvârșesc aici”. Atunci Sfântul Palamon, văzând cu ochiul pătrunzător al minții credință și osârdia lui Pahomie pentru mântuire, i-a deschis ușa, l-a primit înăuntru și l-a îmbrăcat în schimă¹ monahilor.

¹ Σχῆμα – formă, chip, înfățișare și particularizat, îmbrăcăminte, obicei. Cuvântul este folosit pentru a desemna haina călugărească, dar și viețuirea monahală în general (cel care îmbracă schima este cel care devine monah, care primește „chipul” călugăresc, îngeresc; de unde și expresia „are atâtia ani în schimă”).

Kai διῆγον λοιπὸν ἀμφότεροι ἐπὶ τὸ αὐτὸν ἀσκούμενοι καὶ σχολάζοντες ταῖς προσευχαῖς. Τὸ δὲ ἔογον αὐτῶν ἦν νήθειν τρίχας καὶ ὑφαίνειν σάκκους. Ἐργαζόμενοι δὲ ἐκοπίων, κατὰ τὸν ἀπόστολον, οὐχ ἔνεκεν τῆς ἑαυτῶν ἀναπαύσεως οὐδ' ἔνεκεν χρημάτων συλλογῆς, ἀλλ' εἰς διατροφὴν πτωχῶν. Βλέπων
5 δὲ ὁ Παλάμων τοῦ Παχωμίου τὴν εἰς πάντα ὑπακοὴν καὶ τὴν τῆς ἀσκήσεως προκοπὴν ἡγαλλιάτο σφόδρα καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

B'. Ἐν τῷ αὐτῷ

Τῷ ἀγίῳ Παχωμίῳ εὑχὴ ἦν συνεχῆς τὸ γενέσθαι ἐπ' αὐτῷ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὴ μετὰ χρόνον τινὰ ἀγρυπνοῦντι αὐτῷ καὶ τὸ αὐτὸν προσευχομένῳ
10 ὥφθη αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου λέγων· Θέλημα Θεοῦ ἐστι τὸ διακονεῖν αὐτῷ καὶ ἀποκαταλάσσειν τῷ Θεῷ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Τοὶς δὲ τοῦτο εἰπὼν ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Εὐχαριστήσας οὖν τῷ Θεῷ ὁ Παχώμιος καὶ πληροφορηθεὶς ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὸν γενομένῃ πάλιν ὀπτασίᾳ ἥρξατο ὑποδέχεσθαι τοὺς ἐκ μετανοίας προσευχομένους τῷ Θεῷ καὶ μετὰ δοκιμασίας πολλῆς ἐδίδου αὐτοῖς τὸ τῶν
15 μοναχῶν σχῆμα, ἀπαγορεύων μὲν αὐτοῖς τὰ τοῦ βίου, προβιβάζων δὲ αὐτοὺς κατὰ μέρος ἐν τῇ ἀσκήσει.

Γ'. Ἐν τῷ βίῳ τῆς ὁσίας Θεοδώρας

Ἡ μακαριωτάτη γυναικῶν Θεοδώρα κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ ἀποτάξασθαι κρίνασα καὶ σοφωτάταις ἐπινοίαις πτερονίσαι τὸν ἀπατήσαντα, ἀνδρεῖον
20 σχῆμα περιθεμένη, ὡς ἂν οὕτω λάθῃ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ταύτην ἐπιμελῶς ζητεῖν μέλλοντα, ἀνδρῶν πρόσεισι κοινοβίῳ σημείοις ὀκτωκαίδεκα τῆς Ἀλεξανδρεῶν ἀπέχοντι. Καὶ ἔτι τοῦ πυλῶνος ἔξω τυγχάνουσα εἰσδεχθῆναι τε αὐτὴν ἡξίου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ γενέσθαι τῶν ἀσκούμενων. Οἱ δὲ οὐ πρότερον ἔφησαν, καίτοι
25 διαμείνη καὶ δοκίμιον οὕτω καρτερίας παράσχῃ τοῖς ἀδελφοῖς. Ἡ δὲ οὐ μόνον ἥδεως ἐδέξατο τὸ λεχθέν, καὶ ταῦτα μὴ ἀγνοοῦσα ὅτι θηρία πολλὰ τῆς νυκτὸς προσβάλλει διὰ τὸ τόπου ἔρημόν τε καὶ κομιδῇ ἄγριον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργον τὸ προσταχθὲν ἡγαγε· καὶ διενυκτέρευσεν οὕτω προσμένουσα τῷ πυλῶνι. Διὸ καὶ ὁ τῷ Δανιὴλ πάλαι καθημερώσας τὴν λεοντείαν ὡμότητα, αὐτὸς καὶ
30 νῦν τὴν ὁσίαν προειδὼς εἰς οἶον ὑψος ἀναδραμεῖται τῆς ἀρετῆς καὶ θηροίν

De atunci petreceau laolaltă nevoindu-se și îndeletnicindu-se cu rugăciunile. Lucrul mâninilor lor era să toarcă lână și să țeasă saci. Se osteneau lucrând, precum spune Apostolul², însă nu pentru tihna lor și nici pentru a strângе bani, ci pentru a-i hrăni pe săraci. Iar Pahomon, văzând ascultarea lui Pahomie întru toate și sporirea lui în nevoință, se bucura mult și dădea slavă lui Dumnezeu.

2. Din aceeași Viață

Rugăciunea neîncetată a Sfântului Pahomie era să se facă cu el voia lui Dumnezeu. Și după câtăva vreme, când priveghea și se ruga așa, i s-a arătat un înger al Domnului, care i-a zis: „Voia lui Dumnezeu este să-I slujești și să împaci cu El neamul omenesc”. Și grăind aceasta de trei ori, a plecat de la dânsul. Atunci Pahomie I-a mulțumit lui Dumnezeu și, încredințat de vedenia ce i se făcuse iarăși, a început să-i primească pe cei care veneau la Dumnezeu din pocăință. Iar schima călugărească le-o dădea după multă încercare, oprindu-i de la cele lumești și călăuzindu-i încetul cu încetul întru nevoință.

3. Din Viața Cuvioasei Teodora

Preafericita între femei Teodora, gândind să se lepede de lume și de cele dintr-însa și cu cugete preaînțelepte să îl înșele pe cel ce o amăgise³, și-a luat înfățișare bărbătească – ca astfel să se ascundă de bărbatul ei care avea să o caute cu stăruință – și s-a dus la o mănăstire de călugări, aflată la opt sprezece mile de Alexandria. Ajungând în fața porții, ceru să fie primită înăuntru și să fie numărată între nevoitori. Părinții, însă, care o credeau bărbat și nu femeie, îi ziseră că nu o primesc de nu va sta mai întâi toată noaptea sub cerul liber, dând astfel fraților o dovardă de tărie. Iar ea nu numai că primi cu bucurie cuvântul lor – chiar de știa că noaptea ies pe acolo multe fiare, locul fiind pustiu și cu totul sălbatic – dar și trecu porunca în faptă; și înnoptă așa, așteptând în fața porții. De aceea Cel care odinioară îmblânzise pentru Daniil cruzimea leilor a păzit-o și acum neatinsă de fiare pe cuviosă, știind

Dn.6,18

² Și ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre (1Co. 4,12).

³ Adică pe diavol. Teodora era o creștină căsătorită din Alexandria. Un bogat se îndrăgostește de ea și izbutește să o tragă în păcat. După adulter, Teodora se hotărăște să se pocăiască pentru greșeală, în chipul în care se va vedea mai departe.

ἄληπτον διετήρησεν. Ὁ καὶ αὐτῇ πείρᾳ καταμαθόντες οἱ μοναχοὶ τὸ συνεῖναι τούτοις θεοφιλές ἔκριναν.

Ἄσμένως οὖν εἰσδεχθείσης, ὁ τῆς μονῆς προεστώς ἐντυχών αὐτῇ κατὰ μόνας ἐπιμελῶς ἡρώτα τίς τε εἴη καὶ κατὰ ποίαν δὴ τὴν αἰτίαν πρὸς τὰ τῶν μοναχῶν παραγένοιτο· Μὴ δανείσμασι, φησί, χρεῶν βαρυνόμενος ἢ φόνῳ τινὸς ἀλούς ἢ τρέφειν παῖδας ἥπιορηκάς τὸ κοσμικὸν ἀποβαλεῖν σχῆμα προείλου; Δι᾽ οὐδὲν τούτων, ἢ Θεοδώρα εἶπεν, ὡς πάτερ, ἀλλὰ διὰ τὸ σχολάσαι με μόνον τοῦ κοσμικοῦ θορύβου καὶ τὰς οἰκείας ἀποκλαύσασθαι ἀμαρτίας. Πῶς δὲ καλῇ, ὁ μέγας ἀνθυπέφερε; Καὶ ἡ γενναία· Θεόδωρος, εἶπεν, ἐμοὶ τὸ δόνομα. Ὁ δέ· Καὶ μὴ ὑπολάμβανε, ἔφη, ἀδελφὲ Θεόδωρε, διτὶ ἐκτὸς ἔσται σοι πόνων ἡ ἐνταῦθα διαγωγή· ἀλλ’ εἰ βιούλει τῷ ὄντι τὸν τῆς ὑπακοῆς ζυγὸν ὑπελθεῖν, πάσαις ἵσθι χρείαις ὑπηρετήσων τῶν ἀδελφῶν, οὐ ταῖς ἐν τῇ μονῇ μόνον, οἷον τῶν φυτῶν καὶ λαχάνων ἐπιμελούμενος, ὕδατός τε μετακομῆδη λειτουργῶν καὶ ἀμελητὴ ἄρδων, ἀλλὰ δὴ καὶ ταῖς ἔξω ταύτης διακονούμενος· καὶ ὅτε χρεία καλοίη πρὸς τὴν πόλιν ἀπιέναι μὴ παραιτούμενος. Οὐ μὴν ἔσται σοι ταῦτα πρόφασις πρὸς τοὺς ἀσκητικοὺς πόνους ὀλιγωρεῖν, ἀλλὰ καὶ οὕτω μᾶλλον ἀπαραλείπτως νηστείᾳ δεῖ σε προσανέχειν καὶ προσευχῇ, ψάλλειν τε συνήθως καὶ τὴν ἐσπερινὴν ὁσημέραι καὶ δρθρινὴν δοξολογίαν ἐπιτελεῖν· πρὸς δέ, καὶ τῶν καλουμένων ὠρῶν μηδὲ μίαν καταλιμπάνειν· προσπονεῖσθαι δὲ καὶ γονάτων κλίσει καὶ οὕτω τρύχειν τὸ σῶμα διὰ τὰς ἐκεῖθεν τῶν πολεμούντων ἐπιβουλάς.

Ταῦτα οὖν ἡ μακαρία ἐνθεῖσα ταῖς ἀκοαῖς καὶ ὥσπερ τι ψυχῆς εἶναι λογισαμένη ἐντρύφημα, μετὰ πολλῆς αὐτά τῆς προθυμίας ἐπηγγείλατο πράττειν· καὶ οὕτως ὁμοταγής τῷ καλῷ ἐκείνῳ τῶν μοναχῶν χορῷ γίνεται. Ἐπεὶ δὲ αἱ πρὸς Θεὸν αὐτῆς συνθῆκαι τὸ ἀψευδές ἔξειν ἔμελλον, πᾶσι τοῖς τῆς σαρκὸς φρονήμασι χαίρειν εἰποῦσα εὐθὺς ἀπεδύσατο πρὸς τοὺς πόνους, μηδένα ὅκνον μὴ πρόφασιν εἰς διακονίαν προβαλλομένη. Ἔτεσιν οὖν ὀκτὼ τῇ τε τῶν φυτῶν ἀρδείᾳ καὶ τῶν λαχάνων, ἀ τοῖς ἐν τῇ μονῇ τὴν χρείαν παρεῖχεν, ὅσαι ἡμέραι προσκαρτεροῦσα, τοῦ τε ἀλήθειν τὸν σῖτον καὶ φυρᾶν τὸ ἀλούμενον καὶ εἰς ἀρτους παρασκευάζειν οὐχ ὑστεροῦσα, ἐψοῦσά τε τὸ λάχανον, ὃ καὶ ἀπέτρεφον ἔαυτοὺς οἱ νεκροῦν τὸ σῶμα σπουδάζοντες, οὐδὲ τῆς ἐκκλησίᾳ τελουμένης συνάξεως ἀπελείφθη ποτέ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐν ταύτῃ τῆς ψυχῆς ἐνέφαινε τὸ φιλόθεον.

1 αὐτῇ : αὐτοὶ β || 2 θεοφιλές : θεοφιλῶς P || 10 σοι om. α || 11 τῷ ὄντι om. Q Ed
|| 23 Ἐπεὶ δὲ : Ἐπειδὴ Ed